

Mojstri zavajanja

Avtorica scenarija in voditeljica jubilejne, 30. obletnice bojov v Grčaricah Irma Grbec je v svojem prispevku v Rešetu 30. septembra napisala kar nekaj netočnih trditev in ocen. Pa pojdemo po vrsti.

Najprej je I. G. ocenila, da je bila plavogardistična postojanka v Grčaricah zelo utrjena in težko dostopna. Trditev je neresnična, saj so se partizani z lahkoto namestili v bližnjem gozdu, ki še danes obkroža vas Grčarice. Napadati vas z vseh strani iz više ležečega gozda pomeni imeti veliko prednost. Avtorica prispevka je le bežno omenila, da so partizani iz Dolenje vasi pripeljali dva topa. V knjigi Dušana S. Lajovca Nekaj spominov je na strani 12 napisano, da so Italijani napadali četnike v Grčaricah s štirimi topovi. (Danes je mogoče vsako trditev z ustreznimi dokumenti dokazati ali ovreči.) Tu velja vendarle poudariti, da partizani niso zaplenili topov, ampak so jim jih izročili Italijani in se

skupaj s partizani vključili v boj proti slovenskemu prebivalstvu. Pa naj me kdo utemeljeno prepriča, da v Grčaricah ni bilo kolaboracije med partizani in Italijani! Pa še nekaj: takrat je bilo zelo pomembno tudi dejstvo, da so imeli slovenski kraljevi vojaški povsem miroljuben namen. V Grčaricah (in na Turjaku) so čakali na prihod četnikov iz Like, da bi z njimi podprli pričakovano izkrcanje zahodnih zaveznikov na severnem Jadranu.

Spoštovani tovariši, varuhi vrednot NOB, vljudno vam predlagam, da vzamete v roke knjige svojih režimskih avtorjev – njim boste zagotovo verjeli. Naj vam pomagam: Berite partizanskega zgodovinarja prof. dr. Metoda Mikuža, Edvarda Kardelja (Jesen), Toneta Fajfarja (Odločitev), dr. Aleksandra Bajta (Bermanov dosje) pa tudi Milovana Djilasa, Miloslava Samardžiča (Uroša Šušteriča) Sodelovanje partizanov z okupatorjem. Šele ko boste vso imenovano literaturo pridno prebral, boste razumeli in verjeli, da je zgodovina dinamična veda in se z odkrivanjem novih dejstev tudi spreminja.

Ne želim biti vsiljiv, želim vas le opozoriti na dogajanja mesec dni pozneje v Kočevju. To je drugi del zgodbe, ki je zelo pomemben in ga je avtorica scenarija in voditeljica obletnice bojov v Grčaricah spretno obšla. Kočevski proces 1943 pomeni zaključek bojov v Grčaricah in na Turjaku. V Kočevju se je zgodila drama, ki osvetljuje največji organizirani zločin v vojnem času

v Sloveniji. Čeprav privrženci in simpatizerji starega režima trdijo, da je bil kočevski proces mejnik partizanskega pravnega reda in prvi tovrstni proces v okupirani Evropi, je na podlagi zadnjih raziskovanj treba priznati, da gre za montiran proces, za sodno farso, zavajanje in varanje domačih in tujih ljudi, gre za zločine z najbolj krutimi posledicami.

Slovenska partija je na kočevskem procesu kršila vrsto pravnih načel; bila je hkrati tožilec, razsodnik in branilec. Partizanski »sodniki« so nepretrgoma kršili mednarodno načelo do samoobrambe in samopomoči ter pravico biti slišan. Zaradi odvzema prostosti brez sodnega naloga je bila kršena tudi pravica do osebne svobode in človekovega dostojanstva. Komunistična vlada oktobra 1943 še ni obstajala, KPS se je tedaj v Jugoslaviji in Sloveniji šele borila za oblast, torej še ni imela sodne oblasti in še ni predstavljala volje večine slovenskega naroda. Šele na zasedanju v Jajcu novembra 1943 je Tito sklical komunistične veljake, kjer so se oklicali za edino veljavno vladno Jugoslavije.

Sodni proces v Kočevju je bil v celoti brez objektivne pravne podlage. Medvojna komunistična oblast torej ni pobijala narodnih izdajalcev, ampak protirevolucionarje. Na procesu niso morili posameznikov, ampak celotno politično opcijo. V boju za oblast je bil za komuniste umor legitimno sredstvo, zato je takratni sistem temeljil na krvi. Sistem je zločin dopuščal, še več,

spodbujal ga je. Zločin je bil v sistem vgrajen. To velja za vse komunistične procese, še posebej za kočevski proces leta 1943. Po uradni komunistični razlagi je še danes poln lažnih političnih konstruktov in zgodovinskih netočnosti.

Da je s kočevskim procesom nekaj hudo narobe, govori tudi dejstvo, da na kočevski kinodvorani še danes ni spominskega znamenja, ki bi pričalo o edinstvenem sodnem procesu v takratni Evropi. Proces je bil preveč krvav, da bi se z njim ponášali. Treba ga je čim bolj skriti, tajiti in o njem molčati.

Vsak javni nastop pusti v ljudeh sledi. Zato bi bilo prav, da govornik (tudi v Grčaricah) spoštuje resnico in samo resnico. Brez priredb in zavajanja.

Sicer pa je dogodke na Turjaku, v Grčaricah in Kočevju težko obravnavati ločeno, saj gre za skupno tragedijo.

Viri: I.A.S.: Kočevski proces 1943; Tone Ferenc: Dies irae; Dieter Blumenwitz: Okupacija in revolucija v Sloveniji; Davorin Žitnik: Usodni čas; Dr. Ljubo Sirc: MAG, št. 10, 3. marec 2004; Makso Šnuderl: Zgodovina ljudske oblasti

Ive A. Stanič, Kočevska Reka